

Ἐρρέθη ἐν Παρισίοις, ὅτι τὴν γυναικείαν ταύτην ἐκστρατείαν ἠθέλησαν νὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ἀφορμὴν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Βορδῶ διὰ νὰ εὕρωσι καιρὸν νέαν νὰ ἐπιχειρισθῶσιν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν καθεστῶτων. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἐπορεπε φαίνεται, κατὰ τὴν παράδοξον ταύτην ἐποχὴν νὰ ἴδωμεν καὶ ἀπεικονισμὰ τι τῶν μυθολογουμένων ἐκεῖνων Ἀμαζόνων, γυναικῶν αἵτινες ὀπλισθεῖσαι κατὰ τῆς τυραννίας τῶν ἀνδρῶν, ἐκήρυξαν ἀσπονδον κατ' αὐτῶν μῖσος καὶ πόλεμον αἰώνιον, ὅστις ἤθελε διαρκεῖ καὶ μέχρι τοῦδε, ἂν δὲν ἡμέτερον αὐτὰς εἰ Σκυθαί, καθὰ διηγεῖται ὁ ἀφελὴς Ἡρόδοτος.

Ἀνέγνωμεν ἐσχάτως εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, ὅτι ὁ περιώνυμος Ἀγγλὸς ἀστρονόμος R. Koby προεῖπε τὴν κατὰ τὸ ἐνστώδες ἔτος ἐμφάνισιν τοῦ μεγάλου κομήτου τοῦ ἀναφανέντος εἰς τὰ 1264 καὶ ἐπανελθόντος εἰς τὰ 1556. Ἡ περίοδος αὐτοῦ, ἐξ ἐτῶν 292, συμπίπτει ἐφέτος. Περί τοῦ κομήτου τούτου διηγοῦνται οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς τὴν ἐξῆς ἀξιοσημείωτον περίστασιν. Κατὰ τοὺς τέσσαρας μῆνας τῆς ἐμφανίσεώς του ὁ πάπας Οὐρβανὸς ἐνόησε καὶ ἀπεβίωσεν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κομήτης ἔπαυσε νὰ ἴναι ὁρατός. Ἀλλὰ, κατὰ ἀναλογία, εἰς τὰ 1848 δὲν ἐπαπειλεῖται μόνος ὁ Πάπας· ὁ κομήτης οὗτος, ὅστις, ὡς ἀναφέρει εἰς τι σύγγραμμά του ὁ Ρογήρος Βάκων, προήχθη διὰ τῆς κρεττῆς τοῦ Ἄρεως, εἶναι πολεμικὸς, καὶ ἐπαπειλεῖ τὸν κόσμον διὰ διχονοιῶν, ταραχῶν, αἱματοχυσιῶν, κλπ. κλπ. Δὲν παρετηρήσαμεν τὰς οὐρανίους ἐκτάσεις διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ὁ ῥηθεὶς κομήτης ἐφάνη ἤδη, διότι προσελέγετο διὰ τὸν Ἰούλιον, ἀλλὰ δὲν ἦτον φαίνεται ἀνάγκη τῆς ἐμφανίσεώς του διὰ νὰ συμβῶσιν ὅσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπαπειλοῦντο. Ἀπόλωλε δὲ ὁ κόσμος, ἂν φανέντος αἰφνίς τοῦ κομήτου, ἡ διαγνώσις τοῦ Βάκωνος πρότερον ἀκόμη περισσώτερον νὰ ἀληθεύσῃ ...

Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον, λέγομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ συμβούλου Στρυκ, τοῦ ὁποίου τὸν λόγον δὲν ἀπηξίωσαν νὰ ἐνθυμηθῶσιν, ἐν μέσῳ τοσούτων καὶ τηλικούτων συμβάντων, οἱ σπουδαιότεροι τῶν σημερινῶν πολιτικῶν. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἀνέλθοτον τὸ δίδομεν ὡς συνταγὴν ἱατρικὴν εἰς τοὺς ὅσοι ἀποβάλλουσι τὴν γενναϊότητά των, τὰς ἐλπίδας των, κατὰ πᾶσαν μεταβολήν τῆς τύχης. Ὁ σύμβουλος Στρυκ ἐμβῆκεν εἰς τὴν ζωὴν μὲ ὅλην τὴν ἰλαρότητα καὶ γαλήνῃ βελτιωριστοῦ τοῦ γερμανικοῦ Ῥήνου. Εἶχεν ἓνα φίλον, τὸν καλλιτέρον τῶν φίλων, εἶχε μίαν ἐρωμένην, τὴν πιστοτέραν τῶν ἐρωμένων. Ἀποθνήσκει συγγενὴς του τίς εἰς Ἀμστελδάμον καὶ τῷ ἀρίνει οὐ μικρὰν κληρονομίαν. Ὁ Στρυκ ἐπιρροτίζει τὸν φίλον του νὰ μεταβῇ καὶ παραλάβῃ ἀπὸ μέρος του τὰ σημαντικὰ τῆς κληρονομίας του ποσά. Ὁ φίλος τὰ παραλαμβάνει καὶ γίνεται ἄφαντος. Ὁ Στρυκ τρέχει κατόπιν τοῦ φίλου του· καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἡ πιστὴ ἐρωμένη του πληροφορηθεῖσα ὅτι ὁ ἐραστής της ἔμεινεν ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος νυμφεύεται τὸν ἀντίζηλόν του.

— Εἶναι δυνατόν; ἐπεφώνησε δις ὁ προδεδωμένος φίλος καὶ ἐραστής.

Ἀναγκάζομενος ν' ἀπαντήσῃ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν δυ-

νατὸν, λέγει, καὶ ἔκτοτε τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐφάρμοσεν εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις τοῦ ματαίου τούτου κόσμου.

Ἡ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος γαλλικὴ ἐπανάστασις ἐκρήγνυται.

— Εἶναι δυνατόν οἱ Γάλλοι νὰ παραιτήσῃσι τὴν ἀρχαίαν μοναρχίαν των; ἐρωτῶσιν ἐνῶπιον τοῦ Στρυκ.

— Δυνατόν, ἀποκρίνεται οὗτος.

— Καὶ φρονεῖς, λέγει ὁ ἐκλέκτωρ τῆς ἐπικρατείας, εἰς ἣν ἐκατοῖκε ὁ Στρυκ, ὅτι καὶ οἱ ὑπῆκοοί μου θέλουν ποτὲ ἀκολουθήσει τοιοῦτον ὀλέθριον παράδειγμα;

— Δυνατόν, ἀποκρίνεται ὁ Στρυκ, ὅςιν ὑποπίπτει εἰς ὀργήν, διότι ἀμφίβαλλε περὶ τῆς πίστεως τῶν ὑπῆκόων τῆς Α. Β. Υ.

Οἱ Γάλλοι δημοκράται διαβαίνουνσι τὸν Ῥήνον καὶ ὁ Στρυκ κατατρεγμένος τὸ πρὶν, ἀνυψοῦται εἰς ἐπίσημον θέσιν. Μετὰ τινα καιρὸν, λέγει πρὸς αὐτὸν ἐπιτροπὸς τις τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας, ἂν ποτε ἄνθρωπος σωφρονῶν ἡμπορῇ νὰ υποθέσῃ δυνατόν πλεόν τὴν ἐπάνοδον τῆς μοναρχίας.

— Δυνατόν, λέγει πάλιν ὁ Στρυκ, ὅστις ἀποβάλλεται ἐκ δευτέρου τῆς θέσεώς του.

Εἰς τῶν βασιλείων, τοὺς ὁποίους ἐσπείρεν ἀφειδῶς εἰς τὴν Εὐρώπῃ ὁ Ναπολέων, τὸν δέχεται τελευταῖον σύμβουλόν του, καὶ ὅτε ἡ τύχη τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ ἤρχισε νὰ ὀπισθοδρομῇ, τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἡγεμὼν του ἂν φρονῇ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ νικηθῇ ὁ Ναπολέων.

— Δυνατόν, ἀπαντᾷ πάλιν ὁ Στρυκ.

Ὅταν δὲ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Γερμανίαν ὅλοι οἱ νόμιμοι ἡγεμόνες καὶ κατέλαβον ἀνεπίστως τοὺς θρόνους των, ὁ Στρυκ ἐθεωρεῖτο ὡς προφήτης τις, διότι τὰ πάντα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ νομιζόμενα ἀδύνατα, εἰς αὐτὸν δυνατὰ ἐφαίνοντο.

Ἀκόμη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸν ἡρώτων ἂν ἐνόμιζε δυνατόν νὰ λάβῃ νέας μεταβολὰς ἡ ὄψις τῆς Εὐρώπης.

— Δυνατόν, ἀπάντησε καὶ τότε ὁ Σύμβουλος Στρυκ. Αὐστυχῶς ὁ ὀλιγοσύλλαβος οὗτος προφήτης ἀπέθανε μετὰ τῶν δύο ἐπαναστάσεων τῆς τῶν 1830 καὶ τῆς τῶν 1848, καὶ δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ μᾶς εἰπῇ τί νομίζει δυνατόν κατὰ τὰς παρούσας μεγάλας καὶ θλιβεράς ἅμα περιστάσεις.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΚΛΗΣ ΤΗΣ ΕΜΕΣΣΗΣ.

Καταγωγή τῆς ἱστορίας τοῦ Σουλκ.

Τὸ συναξάριον τοῦτο τοῦ Σουλκ, τὸ δραματικώτερον ἐξ ὧσιν μᾶς διεδίδασκε τὸ ζωφερόν τοῦ μεσαιῶνος πνεῦμα, διεδόθη ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σαikesπέρου, εἰς τὸν ὅποιον παρέσχε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐμπορίου τῆς Βερετίας.

Ἀλλὰ καθὼς τῶν πλείστων ἀρχαίων παραδόσεων, οὗτω καὶ ταύτης πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν καταγωγὴν εἰς τὴν ἀνατολήν· ἀποδεικνύεται δὲ τοῦτο ἐν

τινος μουσουλμανικοῦ χρονικοῦ, ἀνευρεθέντος πρό-
τινων ἐτῶν ἐν Καλκούτῃ, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ συγγρα-
φεὺς ἔμεινεν ἄγνωστος. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑβραίου καὶ
τοῦ χρεοφειλέτου εὐρίσκεται ὁλόκληρος εἰς διήγημά-
τι, κωμικὸν σατύρισμα, τῶν ἡθῶν καὶ τῆς ἀνατολι-
κῆς νομοθεσίας.

Μετεγλωτίσθη δὲ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος τεμάχιν
ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης.

« Ἄλλοτε ἔζων εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν πλούσιος Ἑβραῖος
καὶ πτωχὸς μουσουλμάνος. Ὁ τελευταῖος οὗτος περιέ-
στη εἰς τοιαύτην δυστυχίαν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ
υπάγῃ εἰς τὸν Ἑβραῖον καὶ νὰ ζητήσῃ δάνειον 100
δηναρῶν.

« Τὰ χρήματα ταῦτα ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσιν
εἰς τὸν Ὀθωμανὸν εἰς ἐμπορικὴν τινα ἐπιχείρησιν. προσ-
ῆφερε δὲ εἰς τὸν Ἑβραῖον ὡς ἀμοιβὴν τὸ ἥμισυ τοῦ
κέρδους.

« Ὁ Ἑβραῖος ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ μουσουλ-
μάνου καὶ τὸν λέγει· « Συναίνῃ νὰ σοὶ δανείσω τὰ
» ὅποια ἔχεις ἀνάγκην χρήματα ἀτόκως, ἀλλ' ἐπὶ
» συμφωνίᾳ. Ὁ μουσουλμάνος ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν
συμφωνίαν ἤθελε νὰ βάλῃ εἰς ὠφέλειαν τόσον ἀπρο-
σδόκητον. « Θέλω, λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἑβραῖος, νὰ
» ὑποσχεθῇς, ἐάν δὲν μὲ πληρώσῃς ἐμπροθέσμως, νὰ
» μὲ ἀφίσκῃς νὰ λάβω μίαν λίτραν ἐκ τῆς σαρκὸς
» σου. » Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος ἐτρόμαξεν, ἀκούσας
τοὺς λόγους αὐτοῦς, καὶ ἔσπευσε νὰ ἀποποιηθῇ τὴν
τοῦ Ἑβραίου πρότασιν.

« Μετὰ δύο ὁμῶς μῆνας βεβυθισμένος εἰς μεγί-
στην δυστυχίαν, καὶ μὴ εἰσέυρων πῶς νὰ δώσῃ τροφὴν
εἰς τὰ τέκνα του, ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ καὶ νὰ
δεχθῇ τὸ δάνειον κατὰ τὰς ἐπιβληθείσας βάσεις. Ὁ δὲ
Ἑβραῖος ἐφρόντισε προηγουμένως νὰ λάβῃ μάρτυρας
περὶ τῆς συμφωνίας πολλοὺς ἀξιοπίστους Ὀθωμανούς.

« Ὁ μουσουλμάνος ἀνεχώρησε πρὸς ἐμπορίαν καὶ
τὸ ταξιδεῖόν του ἐπέτυχε καθ' ὁλοκλήριον. Ἐπεμφεν
εἰς τὴν σύζυγόν του τὰ ὀφειλόμενα χρήματα ἀρκετὰ
ἐγκαίρως, διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Ἑβραῖον. Ἀλλ' ἡ
γυνὴ, μὴ γινώσκουσα τὴν στυγεράν τοῦ συζύγου τῆς
ὁπότεσε, καὶ πάσχουσα χρηματικὴν στενοχωρίαν,
μετεχειρίσθη τὰ χρήματα εἰς ἀγορὰν διαφόρων πραγ-
μάτων, τῶν ὁποίων εἶχε χρεῖαν, ἀφήσασα νὰ ἐκ-
πευσθῇ ἡ ὀλεθρία προθεσμία.

« Μετὰ τινα χρόνον ὁ μουσουλμάνος, ὅστις ἔκαμε
πολλὰ κέρδη, ἐπέστρεφεν οἰκάδε ὑπερευχαριστημέ-
νος καὶ διανοούμενος, ὅτι διέφυγεν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας
τοῦ κατηραμένου Ἑβραίου, ὅτε ἀπῆλθες λησὰς ἀπο-
γυμνῶσαντας αὐτὸν ὁλοκλήρως, ὥστε ἔφθασεν εἰς
τὴν οἰκίαν πτωχὸς, ὡς ἀνεχώρησε.

« Τὴν ἐπιούσαν βλέπει ἐρχόμενον τὸν Ἑβραῖον,
ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν εὐγενικώτατα περὶ τῆς υγιείας
του, καὶ συγχρόνως ἀπῆλθες τὴν πληρωμὴν τῆς δα-
νεισθείσης εἰς αὐτὸν ποσότητος. Ὁ δυστυχὴς ἐμπο-
ρος διηγήθη εἰς αὐτὸν τὸ δυστύχημά του, ἀλλ' ὁ
Ἑβραῖος ἐπέμεινεν ἢ εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν χρημά-
των του ἢ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμφωνίας των. Εἰ-
κάκει ἔκατος ὅτι δὲν εὐρέθησαν σύμφωνοι περὶ τούτου.
Τέλος πάντων μετὰ πολλῶν ἡμερῶν ἔριδας, γείτονες
ἡμετολόγησαν καὶ συνδιήλλαξαν αὐτοὺς ν' ἀναφερθῶ-
σιν εἰς τὸν Καδῆν.

« Ἰπῆγαν λοιπὸν εἰς τὸν Καδῆν, ὅστις ἀφ' οὗ
ἤκουσε τὴν συζήτησιν μὲ πολὺ κρῦον αἷμα, ἀπε-
φάνθη, ὅτι ὁ ἔμπορος, μὴ εκπληρώσας τὴν ὑπόσχεσίν
του, ὤφειλέ νὰ ὑποστῇ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Ἑβραίου.
Ἀλλ' ὁ ἔμπορος δὲν εὐχαριστήθη παντάσιν ἀπὸ τὴν
ὁδόφασιν αὐτὴν καὶ ἐζήτησε νὰ τὴν ἐφεσιβάλῃ. Ὁ
Ἑβραῖος τὸν παρεκάλεσε τότε νὰ εὐαρεσθῇ νὰ δι-
κλώσῃ τὸν δικαστὴν του, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐξέλεξεν ὁ
ἔμπορος τὸν Καδῆν τῆς Ἑμέσσης, τοῦ ὁποίου ἡ σοφία
καὶ ἡ εὐθυδικία ἐφημίζοντο πολὺ. Ὁ Ἑβραῖος συνῆ-
νεσεν, ἀλλ' ὑπεχρέωσεν αὐτὸν, ἵνα ἡ δευτέρα αὐτῇ
ἀπόφασις μὲν ὀριστικὴ. Μετὰ τὴν δευτέραν ταύτην
συμφωνίαν συνανέχωρησαν εἰς Ἑμεσσαν.

« Μετὰ μικρὰν ὁδοιπορίαν ἀπῆλθον ἡμίονον
φρεύγουσαν, καὶ τῆς ὁποίας ὁ κύριος ἐφώναζεν εἰς
αὐτοὺς νὰ εὐαρεσθῶσιν ἢ νὰ τὴν κρατήσωσιν, ἢ νὰ
τὴν γυρίσωσιν ὀπίσω. Ὁ ἔμπορος μὴ δυνήεις νὰ
πράξῃ τοῦτο, ἔρριψε πέτραν κατὰ τῆς ἡμιόνου, τῆς
ὁποίας ἐκτύπησε τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἔχυσεν αὐτόν.
Ὁ ἰδιοκτῆτης ἐφθασε καὶ ἐπέπληξεν αὐτόν, ὡς κατα-
στήσαντα τὴν ἡμιόνον του μονόφθαλμον· ἀπῆλθες δὲ
παρ' αὐτοῦ τὴν ἀξίαν τῆς ἡμιόνου ὁλόκληρον. Ἀλλ' ὁ
Ἑβραῖος ἐπρότεινε τὴν προτεραιότητα τοῦ δικαίω-
μάτος του, καὶ συνεβούλευσε μόνον τὸν κύριον τῆς
ἡμιόνου νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτοὺς παρὰ τῷ Καδῇ τῆς
Ἑμέσσης. Ἐλαβον λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς τὴν αὐτὴν ὁδόν.

« Ἐφθασαν τὸ ἑσπέρας εἰς χωρίον τι καὶ ἀνέβησαν
ἐπὶ τοῦ ἐξώστου μιᾶς οἰκίας διὰ νὰ διανυκτερεύσωσι.
μόλις δὲ ἐκοιμήθησαν, καὶ μέγας θόρυβος ἐγένετο εἰς
τὸ χωρίον· ὁ ἔμπορος ἐξύπνησε καὶ ἔντρομος διὰ τὸν
θόρυβον τοῦτον, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τί τρέχει.
Ἐξήρθη λοιπὸν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἐξώστου, πεπεισμέ-
νος εἰς τὴν ἐλαφρότητα τοῦ σώματός του. ἀλλὰ δυσ-
τυχῶς ἔπεσεν ἐπὶ ἀνθρώπου, κοιμωμένου κάτωθι τῆς
οἰκίας, καὶ ἐφόνευσε αὐτόν.

« Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ φονευθέντος μαθόντες μετ' οὗ πολὺ
τὸ συμβάν, συνέλαβον τὸν δυστυχῆ ἔμπορον καὶ ἡτοι-
μάσθησαν νὰ τὸν φονεύσωσιν, ὅταν ὁ Ἑβραῖος κατῴρ-
θωσιν νὰ τοὺς πείσῃ, ὅτι μέρος τοῦ ἀνθρώπου τούτου
ἀνῆκεν ἤδη εἰς αὐτόν, καὶ δὲν εἶχον δικαίωμα ἐφ' ὅλου
τοῦ σώματός του.

Τότε οἱ δύο νέοι ἀπεφάσισαν, ὡς ὁ κύριος τῆς
ἡμιόνου, ν' ἀπέλθωσι μετ' αὐτῶν εἰς Ἑμεσσαν.

« Τὴν ἐπιούσαν εἶδον ὄνον ἀγωνιζόμενον ἐν τινὶ
βορβόρῳ καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ κύριος αὐτοῦ
ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν αὐτῶν διὰ νὰ τὸν ἀνασύ-
ρωσι, καὶ ἐν ᾧ οἱ μὲν ἀπεφόρτωσαν τὸν ὄνον, ὁ δὲ
ἐλάβανεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χαλινόν, ὁ ἀτυχὴς ἐμπο-
ρος ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, ἥτις ἔμεινεν εἰς
χεῖράς του. Ὁ χωρικός ἐξοργισθεὶς διὰ τοῦτο, ἀπῆλ-
θες παρ' αὐτοῦ τὴν τιμὴν τοῦ ὄνου του, ὅστις ὡς
ἔλεγε, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ· ἀλλ' οἱ
ἄλλοι συνεβούλευσαν αὐτόν νὰ ἴσυχάζῃ καὶ ν' ἀκο-
λουθήσῃ αὐτοὺς εἰς Ἑμεσσαν, ὡς καὶ ἠκολούθησεν.

« Ὁ Μουσουλμάνος, ὁ Ἑβραῖος, ὁ κύριος τῆς ἡμι-
όνου, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ φονευθέντος, ὁ ὄνιπλάτης, ἡ
μονόφθαλμος ἡμιόνος καὶ ὁ χωρὶς οὐρᾶς ὄνος ἔλαβον
πάντες τὴν ὁδὸν τῆς Ἑμέσσης, ὅπου μετ' οὗ πολὺ
ἐφθασαν.

α ὡς δ' εἰσέρχοντο εἰς τὴν πόλιν, ὁ μουσουλμάνος, ὅστις παρετήρει πολὺν, κατεπλήχθη βλέπων μετὰ τῶν ἄλλων, ἄνθρωπον μὲ σχῆμα σεβάσιμον ἐπ' ὄνου καθήμενον καὶ ἐνδεδυμένον μακρὸν χιτῶνα, μεθυσμένον. Ἠρώτησε τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸν εἶπον, ὅτι ἦτο ὁ Ἐφρορ, ἀρχὼν ἐπιφορτισμένος τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν δημοσίων ἡθῶν.

α Μικρὸν ἀπωτέρω εἶδεν ἄνθρωπον διαγωνιζόμενον ἐν τινὶ κραμβάτῳ, τὸν ὅποιον ἔφερον ἐξηλωμένον εἰς τὸ κοιμητήριον. Καί τοι δὲ διεταίνετο, ὅτι δὲν ἦτο τεθνῶς ἀλλ' ὕγιέστατος, οἱ παριστάμενοι τῷ ἀπεκρίνοντο, ὅτι προφανῶς ἦτο νεκρὸς, καὶ ὁ δυστυχὴς ἐτάφη.

α Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν Καδὴν καὶ ἤρχισαν ὅλοι ὁμοῦ τὴν κατὰ τοῦ ἐμπορίου ἐκθεσιν τῶν παραπόνων των, ἕως οὗ ὁ Καδὴς διέταξεν αὐτοὺς νὰ μὴν ὁμιλῶσιν, εἰμὴ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

α Ὁ Ἑβραῖος ἤρχισεν οὕτως· « Αὐθέντα, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑπεσχέθη νὰ μὲ ἀποτίσῃ ἑκατὸν δηνάρια, τὰ ὅποια μοὶ ὀφείλει, ἢ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ κόψω μίαν λίτραν ἐκ τῆς σαρκὸς του. Διτάξατε αὐτὸν νὰ ἐκπληρώσῃ δυοῖν θάτερον.

α Ὁ ἔμπορος ἔχων πεποιθήσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Καδῆ, δὲν ἐφοβήθη νὰ ὁμολογήσῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι δὲν ἐδύνατο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην νὰ πληρώσῃ τὸν Ἑβραῖον, νομίσας ὅτι ἡ συμφωνία ἤθελε κηρυχθῇ ἄκυρος. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ φρικὴ του, ὅταν ἤκουσε τὸν Καδὴν, διτάξαντα αὐτὸν νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Ἑβραίου, ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νὰ πληρώσῃ. Ὁ Καδὴς ἐνευσε συγχρόνως εἰς ἕνα τῶν αξιωματικῶν του νὰ φέρωσι μάχαιραν κοπτερὰν, ἵνα ἡ ἀπόφασίς ἐκτελεσθῇ. Ὁ πτωχὸς ἔμφορος ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὅλος καὶ ἐνόμισεν ἑαυτὸν τεθνεῶτα.

α Τότε ὁ Καδὴς ἔστρεψε πρὸς τὸν Ἑβραῖον καὶ τὸν λέγει· « Ἐγείρου καὶ κόψε διὰ τῆς μαχαίρας αὐτῆς μίαν λίτραν κρέατος ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἀλλ' ἐνθυμήσου καλῶς, ὅτι μόνον μία λίτρα σοὶ ἀνήκει. Λάβε λοιπὸν αὐτὴν σωστὴν, διότι, ἐὰν ἀπατηθῇς μίαν οὐγγίαν, σὲ παραδίδω τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως, ὅστις θέλει σὲ κατατομήσει.

α Μάττην ὁ Ἑβραῖος τῷ παρέστησεν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ κόψῃ σωστὴν μίαν λίτραν κρέατος· ἀλλ' ὁ καδὴς δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασίν του.

α Ὁ Ἑβραῖος τότε, περοβισμένος διὰ τὰς συνεπειὰς τοιαύτης ἀποφάσεως, ἀνεκάλεσε τὴν καταδιώξίν του, δηλώσας ὅτι ἐχάριζε τὸ χρέος εἰς τὸν ἔμπορον. « Πολὺ καλὰ, λέγει ὁ Καδὴς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔφερες αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἕως ἐδῶ διὰ δικαίωμα, τὸ ὅποιον δὲν θέλεις νὰ μεταχειρισθῇς, εἶναι δίκαιον νὰ τὸν ἀποζημιώσῃς διὰ τὰς ἐκ τῆς ἀπουσίας του προξενηθείσας εἰς αὐτὸν ζημίας.

α Προσδιορισθεῖσαι δὲ ὑπὸ διαιτητῶν αἱ ζημίαι εἰς διακόσια δηνάρια, ἐπληρώθησαν ὁκουσίως ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου.

α Κατόπιν ἔρχεται ὁ κύριος τῆς ἡμιόνου, ὅστις τῷ παρέστησεν ἐπίσης τὸ παράπονόν του. Ὁ Καδὴς ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἡμιόνου — 1000

δηνάρια, ἀπεκρίθη, πρὸ τῆς ἀπωλείας τοῦ ὀφθαλμοῦ. — Οὐδὲν ἀπλούστερον, λέγει ὁ Καδὴς, σὺ θέλεις πριονίσει τὸν ἡμιόνόν σου εἰς δύο, καὶ εἰς μὲν τὸν ἔμπορον θέλεις δώσῃ τὸ τυφλὸν μέρος, τὸ δ' ἄλλο θέλεις φυλάξῃ διὰ σεαυτὸν καὶ θέλεις πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐμπορίου 500 δηνάρια. Ἐπρωτίμηνε λοιπὸν νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν καταδιώξίν του καὶ νὰ ὑποφέρῃ μικρὰν ἀπώλειαν, ἀντὶ μεγαλητέρας ζημίας. α Εἶσαι κύριος, τὸν λέγει ὁ Καδὴς· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν ἄνθρωπον διὰ τὸ ἄλογον κατ' αὐτοῦ παράπονόν σου. » Ὁ κύριος τῆς ἡμιόνου ἀπῆλθε λοιπὸν μὲ τὸν μονόφθαλμον ἡμιόνον, ἀποδώσας εἰς τὸν ἔμπορον ἑκατὸν δηνάρια πρὸς ἀποζημιώσιν.

α Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ φονευθέντος ἀνθρώπου ἐξέθεσαν κατόπι τὰ παράπονά των. α Νομίζετε, λέγει ὁ Καδὴς, ὅτι ἡ στέγη τῆς οἰκίας μου εἶναι τόσο ὑψηλὴ, ὅσον ἐκείνη, ὅθεν ἐρρίφθῃ ὁ ἔμπορος; Ἀπεκρίθησαν καταφατικῶς. Τότε ὁ Καδὴς διέταξεν, ἵνα ὁ ἔμπορος κοιμηθῇ κατὰ γῆς πλησίον τῆς οἰκίας του καὶ ἀμφοτέρω ὁμοῦ, ὡς πνέοντες ἐκδικήσιν νὰ πηδήσωσιν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἐπ' αὐτοῦ. Ἀνέδυσαν λοιπὸν οἱ ἐνάγοντες ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἀλλὰ μόλις ἰδόντες κάτω κατέβησαν, λέγοντες ὅτι καὶ ἂν εἶχον χιλίας ζωᾶς, ποτὲ δὲν ἤθελον ἀποτολήμῃσι εἰς τοιοῦτον ἐπικίνδυνον πτόδημα. α Λυποῦμαι, λέγει ὁ Καδὴς, σὰς ἐχορήγησα τὸ ἀντίποινον, τὸ ὅποιον μοὶ ἐζητήσατε, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω περισσότερον τοῦ νόμου, διὰ νὰ σὰς ἱκανοποιήσω. Λάβετε λοιπὸν τὴν καλωσύνην νὰ πληρώσῃτε εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον διακόσια δηνάρια διὰ τὸν ὅποιον ἐπροξενήσατε εἰς αὐτὸν περισπασμόν. »

α Τέλος ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ ὀνηλάτου, ὅστις διηγείται τὰ περὶ τοῦ κτήνους του. α Τί, λέγει ὁ Καδὴς, ἔτι περίπτωσις ἀντιποίνου! Πηγαίνετε νὰ εὑρῇτε τὸν ὄνον μου, ἐπιτρέπω εἰς αὐτὸν νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν οὐράν. » Ἐφερον τὸν ὄνον καὶ ὁ ἐνάγων ἐπεχείρησε ν' ἀποσπάσῃ τὴν οὐράν αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ πάθος τοῦ ἰδίου του ὄνου. Ἀλλ' ὄνος ἔχων καθ' ἑκάστην τὴν τιμὴν νὰ φέρῃ τὸν Καδὴν, δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰ ὑποφέρῃ τοιαύτην κατασχύνην. Ὅθεν ἔδωκεν εἰς τὸν διακτικὸν του τόσον ἰσχυροὺς λακτισμοὺς, ὥστε οὗτος παρ' ὀλίγον ἐλειποθύμησεν· ἀφ' οὗ δ' ἀνέλαβεν, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ μείνῃ ἕως ἐκεῖ, εἰπὼν ὅτι ἱκανοποιήθη. Ἀλλ' ὁ Καδὴς δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ συγκατανεύσῃ, ὅπως ἀναχωρήσῃ, χωρὶς νὰ ἐκδικηθῇ ἐντελῶς. Πάλιν λοιπὸν ἤρχισε νὰ ἔλκῃ τὴν οὐράν τοῦ ὄνου ἰσχυρότερον, ἀλλ' ἔλαβε τόσους λακτισμοὺς, ὥστε καταμολωπισθεὶς εἰς τὸ σῶμα, ὠμολόγησε τέλος, ὅτι ἡ κατηγορία του ἦτο ψευδής, καὶ ὅτι ὁ ὄνος του δὲν εἶχε ποτὲ οὐράν. Διὰ τὸν δόλον τοῦ ἐζημιώθη ἑκατὸν δηνάρια.

Ὅταν ἀνεχώρησαν, ὁ Καδὴς λαμβάνων ὅλα τὰ πρόστιμα, διῆρσεν αὐτὰ εἰς δύο ἰσὰ μέρη, καὶ τὸ μὲν ἐτήρησε δι' ἑαυτὸν, τὸ δ' ἄλλο ἔδωκεν εἰς τὸν ἔμπορον. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν τελευταῖον τοῦτον ὅλως σκεπτικόν, ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν δὲν ἦτον εὐχαριστημένος ἐκ τῶν διαφορῶν τούτων ἀποφάσεων.

α Αὐθέντα, λέγει ὁ ἔμπορος, κατέχομαι ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς ὑμᾶς· ἀλλὰ δυσκολεῖται νὰ ἐξηγήσω πράγματά τινα, τὰ ὅποια μὲ

κατέπληξαν, όταν ἔφθασα εἰς Ἑμεσσαν. » Διηγήθη δὲ εἰς τὸν Καδῆν ὅτι παρέτηρσε τὴν προτεραίαν.

α Ταῦτα δὲν εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ, λέγει ὁ Καδῆς, ὅστις εἶχεν ἀπόκρισιν εἰς ὅλα. Οἱ οἰνοπῶλαι εἶναι λησταὶ ἀπατῶντες τὸν λαόν, καὶ ὁ Ἐφορος εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ τοὺς ἐπαγρυπνῇ. Μολονότι δ' αὐτὸς μόλις δοκιμάζει τοὺς οἶνους, μολοντοῦτο δὲν εἶναι ἄξιον θαυμασμοῦ τὸ ἐσπέραις νὰ ᾖναι ἐντελῶς μεθυ- σμένοις.

α Ὅσον δὲ διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐνόμισας ζῶντα, ἰδοὺ τί συνέβη. α Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπέθανε πρὸ μικροῦ ταξειδεύων εἰς μεμακρυσμένην πόλιν. Ἡ γυνή του, εἰδοποιηθεῖσα περὶ τούτου, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ δικαστήριόν μου, συνωδευμένη ὑπὸ δύο μαρ- τύρων, οἵτινες μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι πραγματικῶς ὁ ἀνὴρ τῆς ἀπέθανε. Μετὰ τὴν δῆλωσιν αὐτὴν ἡ σύζυ- γὸς του ἦλθεν εἰς δεύτερον γάμον. Πρὸ τινων ὅμως ἡμερῶν ὁ πρῶτος αὐτῆς σύζυγος ἀνεφάνη καὶ, μαν- θάνων τὸν γάμον τῆς συζύγου του, ἦλθε μονιῶ- δης νὰ παραπονεθῇ εἰς ἐμέ. Φίλε μου, τὸν ἀπεκρί- θην, τί ἔρχεσαι νὰ φωνασκῇς; ἰδοὺ τὸ πιστοποιη- τικὸν τοῦ θανάτου σου, καλῶς καὶ προσηκόντως συν- τεταγμένον ὑπ' ὄψινμου παρὰ τοῦ γραμματέως μου (Χόδζια) καὶ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων. Βλέ- πεις λοιπὸν, ὅτι εἶσαι τεθνεῶς. Αὐτοῦμαι διὰ τὸ ὅποιον σοὶ συμβαίνει δυστύχημα, ἀλλ' ὅτι δύναμαι νὰ κάμω εἶναι νὰ δώσω διαταγὰς διὰ τὴν κη- δεῖάν σας. »

α Μετὰ τὴν ἐξηγήσιν αὐτὴν ὁ ἔμπορος δὲν ἐδυνήθη νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν βαθεῖαν σοφίαν τοῦ Καδῆ, καὶ ἀποχαίρετῆσας αὐτὸν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἔζησε μικρόν τι εὐτυχῆς, χάρις εἰς τὰς διαφόρους δίκας, τὰς ὁποίας ἐκίνησαν κατ' αὐτοῦ.

Πρὸς κατάληψιν τοῦ τέλους τῆς ἱστορίας ταύτης, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἡ ἀνατολικὴ νομοθεσία δὲν παραδέχεται ποτὲ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀπορατικοῦ, τοῦτέστιν, ὅτι γεγονὸς τι δὲν ὑπάρχει. Τοῦ γεγονότος ἀπαξ ἀποδειχθέντος, οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ψεύσῃ. Οὕτως ὁ θάνατος ἀπδεικνύετο διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ Καδῆ γενομένης δηλώσεως τῆς τελευταῖας μαρτυρουμένης ὑπὸ δύο προσώπων. Ἀλλ' οἱ ἀνα- τολικοὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτείνουσι τὴν νομικὴν δεισι- δαιμονίαν, ὥστε μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ τοῦ τύπου, ὁ ἄνθρωπος, εἰς ὃν ἀναφέρετο, διεγράφετο ἐκὼν ἄκων ἀπὸ τὸν κτᾶλογον τῶν ζώντων. Τοῦτο ἐξηγεῖ πῶς ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, ὃν ἡ σύζυγός του ἐκήρυξε τεθνεῶτα, δὲν ἠδυνήθη μόλας τὸς διαμαρτυ- ρήσεις του, ἂν καὶ ἦτο ὑγιέστατος, νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐνταφιασμόν. »

Ἱστορία τῶν πλουσίων κατοίκων τοῦ Ρίο Νέγρο τῆς νέας Γρανάδας τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς τὰ ὅρη καὶ τὰ δύσβατα μέρη ἐποχοῦνται οἱ πλούσιοι ἐπὶ ἀχθοφόρων φερόντων εἰς τὴν πλάτην των καθέ- δραν (καρέγλαν). Ἡ δὲ ὑπηρεσία αὕτη εἶναι μικρά. « Ἐάν τις σοχασθῇ, λέγει, ὁ Οὐμβόλδος, τὸν μέγαν κόπον, τὸν ὁποῖον ὑποφέρουσιν οἱ ἀχθοφόροι οὗτοι ὁκτῶ ἕως ἐννέα ὥρας καθ' ἑκάστην, βαδίζοντες εἰς τόπον δύσβατον, ἔάν τις ἤξωρῃ, ὅτι ἡ ῥάχις των εἶναι πάντῃ ἐκδαρμένη ὡς ἡ τῶν ἀχθοφόρων κτηνῶν,

καὶ ὅτι οἱ ὁδοιπόροι, ὅταν ὁ ἀχθοφόρος λειποθυμῶν πίπτῃ καταγῆς, εἶναι τόσον ἀσπλαγχναί, ὥστε τὸν ἀφίουν ἐν μέσῳ τοῦ δάσους· ἔάν ὑπολογίσῃ τις, ὅτι οἱ φορεῖς οὗτοι διὰ μίαν μόνην ὁδοιπορίαν ἀπὸ Ἰθαγούτης εἰς Καρχηδόνα λαμβάνουσι μισθὸν 12 — 24 ἀργυρᾶ γρόσια εἰς διάστημα 14 — 15 ἡμερῶν· μόλις καταλαμβάνει πῶς τὸ ἐπιμοχθότατον τοῦτο ἔργον ἐκτελεῖται ἐκουσίως ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν νέων καὶ εὐρώστων ἀνδρῶν, τῶν κατοικούντων τὰς ὑπο- ρείας, καὶ πῶς εὐρίσκονται τόσον πολλοὶ ἀχθοφόροι, ὥστε συχνάκις ἀπαντᾶται σειρὰ 50 ἕως 60 ἀνδρῶν ζητούντων νὰ φέρωσιν ἐπὶ τῶν ὤμων των ὁδοιπόρους. εἰς τὰ Μεξικανικὰ μεταλλεῖα εὐρίσκεται καὶ τάξις ἀν- θρώπων, οἵτινες δὲν ἔχουσιν ἄλλο ἔργον, εἰμὴ νὰ βαρύν- ζωσιν ἄλλους ἀνθρώπους εἰς τὴν ῥάχιν. Ἡ ὀκνηρία τῶν εἰς τὴν ζώνην ταύτην τῆς γῆς λευκῶν εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε διευθυνταὶ τινες μεταλλείων ἔχουσιν ἓνα ἢ δύο Ἰνδοὺς μισθωτοὺς, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσιν ἵππους των, ἐπεὶ δὴ καθ' ἡμέραν σαμμα- ρόνονται, στηρίζονται ἐπὶ βρακτηρίας καὶ μὲ κεκλι- μένας κεφαλὰς φέρουσι τὸν κύριόν των ἀφ' ἐνὸς μεταλ- λείου εἰς ἄλλο. Ὅσοι δὲ ἀχθοφόροι ἔχουσιν ἰσχυρὸν καὶ ἀσφαλῆ πόδα καὶ περιπάτημα ἐλαφρὸν, συνι- στῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς περιηγητάς. Εἶναι ἐλεεινὸν πρᾶγμα ν' ἀκούῃ τις περὶ ἰδιοτήτων ἀνθρώπων λέξεις καὶ φράσεις, ἀναφερομένας εἰς τὸ βᾶδισμα τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων. »

Μακροβιότης ἀξιοσημείωτος. Ἐφημερίς τ.ς τῆς Πετροπούλεως ἀναφέρει περὶ ἀνθρώπου ἀποθα- νόντος τὸ ἑκατοστὸν ἐξηκοστὸν ὀγδοὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του πλησίον τῆς Πολόσκης, ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Λιβονίας. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶδεν ἑπτὰ αὐτοκράτο- ρας ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ρωσσίας, καὶ ἐνθυμεῖτο πολὺ καλὰ τὸν θάνατον τοῦ Γουστάβου Ἀδόλφου. Εἶχεν ὑπηρετήσῃ ὡς στρατιώτης εἰς τὸν τριακονταετῆ πόλεμον. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 93 ἐτῶν ἦλθεν εἰς τρίτον γάμον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔζησε 50 ἔτη καὶ ἐξ οὗ ἀπέκτησε πολλὰ τέκνα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΗΡΟΚΗΡΥΞΙΣ.

Περὶ Κωνσταντινουπόλεως ἐγράφησαν ὑπὸ παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων τόσα, ὥστε ὁ κτᾶλογος μόνος τῶν περὶ αὐτῆς συγγραφέντων ἡμπορεῖ νὰ καλύψῃ ὅλα- κλήρους σελίδας. Καθέδρα ὀγδοήκοντα κατὰ σειρὰν Χριστιανῶν καὶ εἰκοσιτεσσάρων Ὀθωμανῶν αὐτοκρα- τῶρων, ὑποστᾶσα, ἐν διαστήματι δεκαπέντε αἰώνων, ὅλας τὰς διαφόρους τῆς φύξης περιπετείας, εἰλκυεν ἀνέκαθεν εἰς ἑαυτὴν τὰ βλέμματα καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ ἱστορικοῦ, τοῦ Γεωγράφου, τοῦ φιλοσόφου, καὶ διατελεῖ μάρτυς τῶν θαυμασίων τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Πλάστου χειρὸς καὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐάν ἡ ἱστορία τῆς Μεγαλοπόλεως ταύτης ἀνδρα- φέρῃ πάντας ἀνεξαίρετως, διὰ τοὺς κατοίκους αὐτῆς καὶ ἰδίως τοὺς Γραικοὺς, ἔχει ἀσυγκρίτως μείζον τὸ διαφέρον, ὡς ἀποτελοῦσα μέρος οὐσιωδέστατον τῆς